

Schmidt Mária: Geostratégiai játszmák

2015 január 30. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A Terror Háza Múzeum főigazgatója geostratégiai tények és szempontok sokaságával vázolja fel az Egyesült Államok és Oroszország újkelet? hidegháborújának hátterét, benne Magyarország szerepét.

„Kína egy alvó óriás. Hagyd aludni! Mert ha felébred, mozgásba hozza a Földet.”

Napóleon

1967-ben, egy évvel amerikai elnökké választása előtt, európai információgyűjtő körútján Richard Nixon felkereste az agg Konrad Adenauert. Alig egy hónappal halála előtt az egykori német kancellár köntörfalazás nélkül beszélt vele: „»Ne is tagadja, a szovjetek az egész világot akarják. A legjobban Európát, és maga is tudja, ahhoz, hogy ezt a céljukat elérjék, Németországot szét kell verniük... Nekünk szükségünk van Amerikára ahhoz, hogy erők és szabadok maradjunk. De önnek is szüksége van ránk.« Adenauer nyomatékosan felszólított, hogy az USA nyújtsa ki politikai csápjait Kína felé, hogy segítségével kiegyensúlyozhassa a szovjet veszélyt.”^[1]

Nixon még ugyanebben az évben cikket jelentetett meg a Foreign Affairs-ben, ahol kifejtette: az USA nem engedheti meg magának, hogy Kínát örökre a „népek családján” kívül tartsa. Négy évvel később, 1971. július 15-én az elnök bejelentette, hogy tavasszal Kínába látogat. Az a tény, hogy a szovjet–kínai szövetség helyébe a hetvenes évektől az amerikai–kínai lépett, Washington hidegháborús gyűzelmének legfontosabb előfeltétele volt. Míg a hetvenes évtized az USA számára a vereség, az elbizonytalanodás, az önbizalomvesztés és a politikai elitbe vetett bizalom megrendülését hozta, Kínában pedig a négyek bandájának tobzódását, a polgárháborús viszonyokra emlékeztető belső terror feléledését, addig a Szovjetunió hatalma és befolyása töretlenül tnt. A nyolcvanas években azonban úgy az Egyesült Államok, mint Kína magára talált. A Reagan–Bush-korszak gyűzelemmel zárta az 1917-ben kezdődött hidegháborút, visszaadta az amerikaiak önmagukba és küldetésükbe vetett hitét, Kína pedig Teng hsziao-ping vezetésével a konszolidáció és a gazdasági csoda korszakába lépett. A Szovjetunió eltűnésének és Kína erőtgyűjtésének időszakában Amerika világpolitikai vezető szerepét nem kérdőjelezte meg senki.

Eurázsia

„A hatalmi realitásokkal szemben a logika és az érzelmek nem sokat nyomnak a latba.”

De Gaulle

A XXI. század elején az Egyesült Államok világhatalmi szerepét több kihívás is érte. A 2008-as pénzügyi összeomlást követő gazdasági válság új erőközpontok jelentkezésével esett egybe. Ahogy lenni szokott, egyszerre minden konfliktusgóc gennyedni kezdett és terápiára szorult. Az új és jelenleg is hivatalban lévő amerikai elnökre, Barack Obamára hárul, hogy ezekkel az egyenként is ólomsúlyú kérdésekkel kapcsolatban kialakítsa Washington

új, rövid és hosszú távú stratégiáját. Legfontosabb feladata, hogy lendületbe hozza az amerikai gazdaságot, és közben megakadályozza, hogy az USA globális vezető szerepe megkérdőjelezhetővé ne váljon. Nézzük meg, milyen lépéseket tett az elnök a cél eléréseért.

Induljunk ki abból, amit Adenauer mondott Nixonnak, és nézzük az Egyesült Államok Európával kapcsolatos politikáját. Fontos, hogy értsük: Washingtonból nézve Európa nem önálló földrésznek, hanem Eurázsia egyik részének. Eurázsia pedig, legalábbis Zbigniew Brzezinski szerint, a világhatalom központja. Amerika számára, ha meg akarja erősíteni világhatalmi vezető szerepét, elsőrendű fontosságú, hogy megakadályozza egy ellenséges eurázsiai erőközpont létrejöttét.^[2] Eurázsia: Európa, Oroszország és Kína együtt. Érdekes tehát az Ukrajna és Oroszország közötti konfliktust ebből a nézőpontból is szemügyre venni, úgy, hogy közben Kínára is figyelünk.

Az 1990-es években, miután a szovjet birodalom megszűnt, Kelet-Európa, vagy ahogyan mi szeretjük mondani: Közép-Európa és a balti országok, valamint a Balkán szabaddá és függetlenné váltak. Kisvártatva csatlakoztak a NATO-hoz, majd a kétezres évek elején az Európai Unióhoz. Ukrajna, egyfajta ütközőállamként Európa és Oroszország között, semleges maradt. Közép-Ázsiában is független országok keretezték az amúgy még mindig hatalmas Oroszországot.^[3] Az Egyesült Államok addig támogatta fenntartások nélkül Európa egyesülését, amíg az Nyugat-Európára vonatkozott, hiszen a hidegháború egyik legfontosabb frontvonala húzódott végig Európa közepén, és a Szovjetunió elleni mérkőzésben szüksége volt egy erős és egységes európai befolyási övezetre.

A berlini fal leomlása és a Szovjetunió felbomlása után egységesülő Európa ugyanakkor új megfontolásokat helyezett előtérbe a washingtoni döntéshozóknál. Hol húzódjon az új, egysülő Európa határa? Vagyis beletartozik-e Oroszország Európába? És mi legyen az újra egységes Németországgal? A Német Szövetségi Köztársaság, az ország nyugati fele, önmagában is az Európai Unió legerősebb, legdinamikusabb gazdasága volt; politikai szerepvállalását ugyanakkor korlátok közé szorította második világháborús veresége és a holokausztért viselt felelőssége, valamint a tény, hogy keleti határa a hidegháborús felek közötti demarkációs vonalként szolgált.

A német egyesülés, ami Európa egyesülését is magával hozta, egyszerre értékelte fel Németországot gazdaságilag és geopolitikailag. Gazdasági erejénél és teljesítképességénél fogva Európa motorjává vált, miközben Európa közepére került. Mindez hozzájárult annak a folyamatnak a felgyorsulásához, ami gazdaságilag és stratégiaileg egyaránt leértékelte a XX. század második felében még fontosnak tartott Franciaországot és Nagy-Britanniát.^[4] Az integrálódó Európa, közös piaccal és közös valutájával kihívásként jelent meg Amerika számára. Ezért is vált most már égetővé a kérdés úgy Európa, mint az Egyesült Államok döntéshozói számára, hogy csatlakozhat-e Oroszország (és Ukrajna) az Európai Unióhoz.^[5] Milyen következményekkel jár az igen? és milyenekkel az elutasító válasz? Meg tudja-e Washington akadályozni Németország és Oroszország közeledését, gazdasági és stratégiai együttműködését? Ha Oroszországot elszigetelik Európától, és rákényszerül, hogy bármi áron is, de Kínához közeledjen, milyen következményei lesznek ennek az Európai Unió és az USA számára? Mi a teendő Németország és Kína közeledése esetén? Elméletileg és hosszú távon az is felvetődik, hogy ha Kína, Oroszország és Európa összefog, Eurázsia szembefordul-e az Egyesült Államokkal? És ha igen, utóbbi eltér-e, hogy kiszorítsák Euráziából?

Az olaj

„Lehetetlen a győztes oldalon harcolni. Az ember épp azért harcol, hogy megtudja, melyik a győztes oldal.”

Chesterton

„Az amerikai emberek dolga elsősorban az üzlet. Mindenekelőtt az köti le őket, hogy termeljenek, vegyenek és eladjanak, befektessenek és boldoguljanak a világban” – mondta Calvin Coolidge elnök.^[6]

Fotó: Getty/Europress

Nem volt olyan vezetője az Egyesült Államoknak a XX., illetve a XXI. században, aki másként gondolta volna, és ne tett volna hitet a szabad kereskedelem és más országok védővámjainak lebontása mellett. A szabad és vámmentes kereskedelem ugyanis mindig az erősebbnek kedvez. Márpedig a múlt század kezdete óta az amerikai gazdaság a világ legerősebb gazdasága. Így van ez a 2008-as hitelezési és pénzügyi válság ellenére is. Még akkor is, ha az amerikai gazdaságot erős ütés érte, és felszínre kerültek azok a szerkezeti és gazdasági problémák, amelyek a pénz- és hitelbőség miatt évtizedeken keresztül fedve maradtak. Még akkor is, ha 2014-ben a kínai gazdaság teljesítménye felülmúlta az amerikaiét.

Másrészt azonban a palagáz technológiai és termelési eredményei új lehetőségeket nyitottak az amerikai gazdaság előtt.^[7] Ne felejtjük el, hogy az Egyesült Államok volt a világ első olaj-szuperhatalma. Az első olajkutat 1859-ben fúrták a pennsylvaniai Titusville-ben. Attól kezdve még sokáig John D. Rockefeller Standard Oil-ja volt a világ legjelentősebb olajexportőre. Az olaj már az első világháborúban nélkülözhetetlenné vált, a második világháború során pedig ellátásának biztosítása elsőrendű stratégiai céllá lépett elő. Amikor 1944 nyarán a második frontot megnyitották, és Patton tábornok előrenyomult Franciaországban, texasi olajvezeték-építő szakemberek napi 80 kilométer vezetékét fektették le tankjai számára.^[8] Európának a második világháború utáni újjáépítése már egyértelműen olajfüggővé, mégpedig a közel-keleti olajtól függővé tette a földrészt. „A közel-keleti olaj nélkül az európai újjáépítési programnak aligha van esélye a sikerre” – figyelmeztette Truman elnököt 1948-ban memorandumában James Forrestal, az Egyesült Államok védelmi minisztere.^[9]

A közel-keleti térség ellenőrzését tehát Amerika haladéktalanul a saját kezébe vette. A hidegháborúban ez a régió is a két ellenséges világhatalom közötti ütközőzónának egyike lett. A közel-keleti olaj olcsó volt és határtalan mennyiségben állt rendelkezésre egészen az 1973-as olajembargóig.^[10] Mire az OPEC-be tömörült közel-keleti olajtermelők idáig eljutottak, addigra már az Egyesült Államok vált legnagyobb felvevőpiacukká. 1967-től kezdődően ugyanis a négy legjelentősebb olajkitermelő ország: Irán, Irak, Kuvait és Szaúd-Arábia össztermelése meghaladta az USA olajkitermelését. 1973 szeptemberében az OPEC 5,12 dollárra emelte az olaj hordónkénti árát, októberben 11,80-ra. Ettől kezdve a közel-keleti olajhoz való hozzájutás a nyugati gazdasági élet kulcsává vált.

Az Egyesült Államok maga és Nyugat-Európa számára közel-keleti szövetségesein, első sorban Iránon és Szaúd-

Arábián keresztül biztosította az olajat. 1979-ben azonban Washington sorsára hagyta az iráni sahot, Reza Pahlavit, akit az iráni radikális iszlám er?i eltávolítottak az országból.[11] Ett?l kezdve a közel-keleti amerikai befolyás a sorozatos arab–izraeli háborúk, illetve a térség országainak egymással való konfliktusain keresztül érvényesült.[12] Befolyását egyrészt a hadifelszerelések, másrészt a gazdasági segélyek és a technológiai támogatások, illetve embargók célzott alkalmazásán keresztül gyakorolja. Néhányszor azonban, ha Amerika stratégiai és politikai szükségletei úgy kívánták, közvetlen katonai beavatkozásra is rászánta magát, mint 1991-ben az öbölháborúban, illetve a 2003-as iraki háborúban.

A közel-keleti olaj feletti rendelkezés több szempontból is – saját szükségleteinek biztosítása, Nyugat-Európa ellátása és az orosz olajexport befolyásolása miatt – elengedhetetlenül fontos volt az Egyesült Államok számára. Oroszország ugyanis szintén jelent?s energiaexport?rré vált: a hetvenes évtized végére több mint hárommillió hordós napi termelésével exportbevételeinek felét az olajkivitelt?l nyerte. Az olajbevételeknek való nagyfokú kiszolgáltatottságot használta ki többek között Reagan amerikai elnök, amikor a szaúdiakkal megállapodva lenyomta az olaj árát, és ezzel pénzügyileg beszorította a Szovjetuniót. Mert nemcsak az olajexportból származott lényegesen kevesebb bevétele, hanem másik legjelent?sebb exportágából, a fegyverkereskedelemb?l is, miután legnagyobb hadianyag-fellev?i, az olajexport?r országok bevételeik apadása miatt sokkal visszafogottabban költöttek csak hadifelszerelések vásárlására.

Az utóbbi évek palagázzal kapcsolatos fejleményei nagymértékben függetlenítik az Egyesült Államokat a közel-keleti olajtól.[13] A Szovjetunió összeomlása ebben a térségben is vetélytárs nélkül hagyta az amerikaiakat. Az úgynevezett arab tavasz szabadjára engedése, Egyiptom destabilizálása – ami kísértetiesen emlékeztet az Iránban történetekre –, a szíriai, libanoni, líbiai események, melyekben az Egyesült Államok többnyire aktív szerepet játszott, úgy is magyarázhatók, hogy az USA bizonytalanná akarja tenni a közel-keleti olajexportot a nagy igényekkel fellép? távol-keleti felhasználók és Európa számára. Akik persze logikusan fordulnának az orosz olaj felé. Ez felértékelhetné Oroszországot Európa számára, miközben magasan tartaná az energiaárakat, melyek az orosz gazdaság legfontosabb pillérei. Ennek megakadályozása lehet az egyik oka az ukrán válság eszkalálódásának.

Oroszország és Ukrajna

„Ne szoríts senkit a falhoz!”

Kínai bölcsesség

„Oroszország soha nem olyan gyenge, mint szeretnéd, és soha nem olyan er?s, mint féled.”

A Szovjetunió kártyavárként omlott össze. Maga alá temette a birodalmat, ami alkotóelemeire bomlott, gazdasága romokban hevert, polgárai koldusbotra jutottak. Bár az Egyesült Államok akkori elnöke, id. George Bush „puha landolást” biztosított számára, és gondja volt arra, hogy ne alázza meg az oroszokat a kellenél jobban[14], Bill Clinton elnök alatt az amerikaiak olyan oligarchikus uralmi formát támogattak az általuk szorgalmazott „demokrácia projekttel”, ami kisszámú szupergazdaggá tett üzleti partnerüknek juttatta az orosz nyersanyagkincset és az állami vagyont. Amerikai segélyek felhasználásával vásárolták ki a maguk számára az orosz gazdaság legfontosabb termel?ágazatait, amihez – a demokrácia nagyobb dics?ségére – elnöki rendeleteket gyártattak a velük együtt üzletel? miniszterelnök-helyettesen, Anatolij Csubajszon keresztül Borisz Jelcin elnökkel. Persze Amerikában is a legmagasabb körökig ért a kezük, hiszen egyik mentoruk Larry Summers volt, a Clinton-kormány pénzügyminisztere (1999–2001), a pénzügyi szabályozók lebontásának egyik f? szószólója, kés?bb Barack Obama f? gazdasági tanácsadója és kiszemeltje a FED-elnök pozíciójára.[15]

Oroszország a kilencvenes évek elején tehát még a többi volt szocialista országnál is kifosztottabbá vált. (A nyugatiak egy része minél keletebbre megy, annál többet enged meg magának, legyenek akár németek, angolok vagy franciák, svédek, osztrákok, hollandok, amerikaiak, stb.) Jelcin elnököt semmibe vette a Nyugat, és ezért kedvelte. Putyintól tart, és ezért nem kedveli. Jelcin a nyugati kommentátorok szerint demokrata volt, ami megmosolyogtató. Putyin ugyanezek szemében nem demokrata, pedig sok olyan ország van, például Grúzia vagy Azerbajdzsán, ahol szintén nincs nagyobb demokrácia, mint Oroszországban, mégsem éri ?ket annyi szemrehányás e téren, mint Putyint. Oroszország történelmi hagyományai eltérnek az észak-amerikaiakéitól, közigazgatásának megszervezése, politikai intézményrendszerének megújítása csak az orosz gyökerekre támaszkodva sikerülhet. A nyugati modell egy az egyben való átvételét célszer?tlen számon kérni rajta, folyamatos verbális agressziót folytatni értelmetlen vele szemben.[16]

Birodalmi álmok - a Kreml épülete - Fotó: Getty/Europress

Putyinnak jelenleg nincs komoly kihívója. Személyes sorsa, vagyis hogy képes-e megőrizni hatalmát, összefonódni látszik Oroszország sorsával.

Oroszország nehéz helyzetben van. Történelmi hagyományainál fogva Európa része. [17] Európa azonban nem meri vagy nem akarja partneréül elfogadni. Mitől fél? Attól, hogy Oroszország túl nagy? Attól, hogy másként szocializálódott? Attól, hogy agresszív természetű volt a múltban? Attól, hogy ha erőfölénybe kerül, újra az lesz? Mindezek a félelmek jogosak. A mi esetünkben ez különös súllyal esik latba. 1849-ben, 1945-ben és 1956-ban egyaránt megtapasztaltuk az orosz katonai erőt. Félelmeink és fenntartásaink történelmi tapasztalatainkban gyökereznek, egymásra utaltságunknak és a kommunizmus alatt elszenvedett közös szenvedéstörténetünknek nem igazán vagyunk tudatában, ami az orosz szoftpolitika gyenge teljesítményével is magyarázható.

De milyen következményekkel jár az Európai Unió számára, ha elzárkózik Oroszország közeledése elől? Mik az előnyök, mik a hátrányok? Jelenleg ezek a kérdések vannak napirenden, ám megvitatásuktól Európa közvéleménye elzárkózik.

Vegyünk párat sorra belőlük. Oroszország nagy ország, jelentős nyersanyagbázissal rendelkezik, amire Európának szüksége van. Van védelmi képessége, Európának nincsen. Demográfiaiilag még Európa nyugati felénél is reménytelenebb helyzetben van. [18] Európa most készül sorsát végképp összekötni az Egyesült Államokkal, hiszen zárt ajtók mögött rohamléptekkel folynak a kereskedelmi és vámunióról szóló tárgyalások. Ennek életbe léptetése is állhat Oroszország gyors elszigetelése és Európáról való leválasztásának szándéka mögött.

A mai Ukrajna 1989 és 1991 között jött létre, mert az ukrán nemzeti újjáéledés jelentős támogatókkal és csak egy ellenzővel: a végelgyengülésben lévő Szovjetunióval találta szemben magát. 1991 decemberében az ukrán választópolgárok több mint 90 százaléka szavazott igennel az elszakadásra és az önállóságra. Évszázadok óta az eltelt két évtized a független ukrán államiság leghosszabb önálló fejezete. Ukrajna Oroszország nyugati kapuja. Moszkvából nézve, nemzetbiztonságuk szempontjából olyan fontos, mint az Egyesült Államoknak Mexikó. Számunkra egyik legfontosabb, ha nem a legfontosabb szomszéd; független államisága garantálja Oroszországtól való félelmeink csökkenését. A nyugatiak számára akkor van jelentősége, ha el akarják szigetelni vagy meg

akarják gyengíteni Oroszországot.[\[19\]](#) Ukrajna ellen?rzi (ellen?rizte) a fekete-tengeri kijárókat: Odessza és Szevasztopol kiköt?it, melyek katonai és kereskedelmi gócpontok. Ukrajnán keresztül vezetnek az Európába tartó orosz olaj- és gázvezetékek. Az energia feletti ellen?rzés pedig, mint már leszögeztük, gazdasági és stratégiai létkérdés Oroszország számára[\[20\]](#). Ukrajna lakosságának 17,3 százaléka orosz, nagy részük Kelet-Ukrajnában, összefügg? területen él.[\[21\]](#)

Azóta, hogy 2004-ben az oroszbarát Viktor Janukovics gy?zelmét csalás miatt semmisnek nyilvánították, és a „narancsos forradalom” nyugatbarát elnököt segített hatalomra,[\[22\]](#) Oroszország meg van gy?z?dve arról, hogy a Nyugat, els?sorban persze az Egyesült Államok, oroszellenes támaszpontként kívánja felhasználni Ukrajnát. Putyin úgy látja, hogy Washington el akarja szigetelni Oroszországot Európától, erejét meg akarja roppantani. 2004 és 2010 között az oroszok újjáépítették Janukovicsot, ami nem esett nehezükre, mivel az ukránok életkörülményei a nyugatbarát kormány alatt sem javultak. 2010-ben, amikor újra Janukovicsra fanyalodtak a választók,[\[23\]](#) az Egyesült Államok el volt foglalva Irakkal és Afganisztánnal, és mindkét helyen szüksége volt az oroszok együttm?ködésére, úgyhogy tudomásul vette a választások eredményét. Igaz, hogy Janukovics oroszbarát volt, de mozgásterének tágítása, vagyis az ukrán függetlenség érdekében a Nyugat, értsd: Európa felé is tapogatózott. Többször is egyértelm?vé tette, hogy tagja kíván lenni az EU-nak, amire az unió nem mutatott fogadókészséget. 2013-ra Moszkva Európa elzárkózása és a fenti fejlemények miatt az eurázsiai integráció irányába mozdult el. Szabadkereskedelmi egyezményt kötött Fehéroroszországgal, Kazahsztánnal, miközben szerte az unióban az európai integrációt ellenz? széls?séges, bal- és jobboldali mozgalmak, illetve pártok pénzelésével próbálta megtorpedózni a közös európai fellépést például energiaügyben.[\[24\]](#)

A legújabb ukrán válság akkor tört ki, amikor Janukovics alá akarta írni az Európai Unióval a vámunióra vonatkozó megállapodásokat, ami miatt szüksége lett arra a pénzre, amivel az orosz gázszállításokkal kapcsolatban felgyülemlt adósságait rendezni tudta volna. Ezt az összeget azonban az Európai Unió nem bocsátotta a rendelkezésére. Nem tehetett mást, elfogadta az orosz kölcsönt a gázár nagyarányú csökkentésére vonatkozó orosz ígéretekkel együtt, és kelet felé fordult, hogy a fenti, orosz vezetés? gazdasági és kereskedelmi szövetséghez csatlakozzon. Ekkor tört ki az a spontán forradalom, amiben a megosztott Ukrajna Nyugat felé orientálódó része megpróbálta megakadályozni az újbóli keleti csatlakozást. Nagy nehezen a Nyugat is észlelte, hogy állást kell foglalnia, és úgy az unió, vagyis a németek és a lengyelek, mint az Egyesült Államok a Kijev központjában gyülekez? er?k mögé álltak.[\[25\]](#) Janukovics megbukott, Ukrajna élére nyugatbarát elnököt választottak.[\[26\]](#) Oroszország lépéskényszerbe került, hiszen nyugatra irányuló olajexportja Ukrajnán vezet keresztül. Ki van szolgáltatva az ukránoknak, elzárják-e a vezetékek csapját? Mennyire dézsmálják meg ?ket? Európa is függ az Ukrajnán keresztül folyó gázszállításoktól, különösen annak fényében, hogy a Közel-Kelet destabilizálódott. (Az is megérne egy misét, hogy miért hiúsult meg a tervezett Nabucco gázvezeték még embrionális állapotában.[\[27\]](#) Mennyire volt kiérlelt az a terv, amit az EU évekig forszírozott? Miközben az Északi Áramlat már m?ködik, a Déli szintén kudarcba fulladt.)

Európa határozatlan és tehetetlen volt az ukrán válság alatt, és a balkáni háborúhoz hasonlóan átengedte a kezdeményezést és a döntést az Egyesült Államoknak.[\[28\]](#) Washington pedig hónapok alatt Amerika-barát országgá változtatta az addig semleges, illetve oroszbarát Ukrajnát, fokozva ezzel Moszkva sarokba szorítottságának érzését. Az orosz flotta állomásoztatását lebegtet? ukrán politika kiprovokálta Oroszország krími fellépését. Putyin annál is magabiztosabban vágott bele krími kalandjába,[\[29\]](#) mivel nem ez volt az els? sikeres katonai vállalkozása, hiszen 2008-ban már végrehajtott egy akciót Grúziával szemben.[\[30\]](#) aminek semmilyen következménye nem lett, s?t Barack Obama egyoldalúan leszerelte a G. W. Bush alatt Lengyelországba és Csehországba telepített rakétaelhárító rendszereket.[\[31\]](#) Akkor is hasonló módszert alkalmazott. Korlátozott célt t?zött ki, annak eléréséhez a minimálisra szorította az er?szakot, hogy a kész helyzet elé állított Nyugatnak ne legyen lehet?sége egy esetleges katonai válaszlépés mellé felsorakoztatnia közvéleményét. A Krím félszigetet 1954-ben Nyikita Hruscsov ajándékozta Ukrajnának, a Szovjetunió felbomlása után a padlón lévő Jelcin-féle orosz vezetés pedig nem tárgyalta újra a határokat. El?bb közös tulajdonban volt a fekete-tengeri flotta, majd felosztották és 1997-r?l húsz évre Oroszországnak adták használatba a szevasztopoli haditengerészeti támaszpontot. Ezt 2010-ben újabb 25 évre meghosszabbították.[\[32\]](#) A Krím „visszafoglalását” a Nyugat nem fogadta el. De nem úgy néz ki, hogy meg nem történtté tudná vagy akarná tenni.[\[33\]](#) Hiszen Obama 2014. márciusban kijelentette: „Nem fogunk katonai akcióba lépni Ukrajnában.”[\[34\]](#) Jogos tehát a térség országainak aggodalma, hiszen számolniuk kell azzal az eshet?séggel is, hogy hasonló támadás esetén ?k sem számíthatnának segítségre. Még ha NATO-tagországok is. [\[35\]](#)

Európa szokása szerint reakcióképtelennek bizonyult, az Egyesült Államok azonban szankciókról kezdett beszélni, és nyomában az európai vezet?k is. A befektet?k elfordultak Moszkvától, az orosz t?ke menekül?pályákat kezdett keresni. Közben a krími példának Kelet-Ukrajnában is követ?i akadtak, és két körzetben különálló

népköztársaságot hoztak létre, melyek államszövetségre léptek, sőt már alkotmányt is elfogadtak. Az eredmény más lett, mint a Krimben: Oroszország támogatta a felkelést, de csak annyira, hogy ne lehessen egykettőre levérni. A nyugati média Putyin ellen foglalt állást, kivált, amikor a Hollandiából felszálló maláj utasszállító gépet Kelet-Ukrajna felett a szerintük a felkelők kezében lévő orosz léghárító lövegek lelőtték.^[36] Ezután életbe léptek a komolyabb szankciók.^[37]

Putyin számára nem maradt más választás, mint az ukrán konfliktus alatt végig csendben kiváró Kína ajánlatának elfogadása. Ugyanis egy euroatlanti vámunióba tömörült oroszellenes Európával a hátában Oroszország kénytelen Ázsia felé fordulni. Akármilyen árat fizetett is vele Kína. Ha nyomott áron is, de el tudja adni neki az olajat és a gázt.^[38] Az sem kerülhette el az érdeklődők figyelmét, hogy Kína és India, ahogy Brazília is tartózkodott az oroszellenes szankciók támogatásától.

A lényeg tehát Európa elszigetelése Oroszországtól, vagy fordítva. Akár azon az áron, hogy ezzel Kína felé lökik az oroszokat.^[39] Oroszország viszont egy sor megoldatlan konfliktusgócot hagy hátra Európának. Ilyen állapotban Grúzia, Ukrajna és Moldova integrálása a NATO-ba és az Európai Unióba embert próbáló feladat lesz.

Kína

„Az ideológiai központú külpolitikai vonalvezetést a félnótás országok számára találták ki az okos országok.”

Orbán Viktor, 2014

Az Egyesült Államok azért tudta megnyerni a hidegháborút, mert Richard Nixon elnök Adenauer tanácsára kettétörte az amúgy is ezer sebből vérző eurázsiai szövetséget, és Kínát a maga oldalára állította. Amerika azért támogatta Peking technológiai és modernizációs forradalmát, mert Kínára mindig is hatalmas potenciális piacaként tekintett, ezenfelül legfontosabb Moszkva-ellenes szövetségeseiként számolhatott vele.

A Szovjetunió összeomlása után a globális piacok régóta nem tapasztalt lehetőségekhez jutottak, ami hatalmas gazdasági fellendülést eredményezett. Jól felfogott reálpolitikai érdekeinél fogva Amerika Kína esetében soha nem elítélte a demokráciaexportot. Az 1989. júniusi Tienanmen téri vérengzésen hamar túltette magát, és tudomásul vette, hogy a nyugati típusú demokrácia kínai bevezetése ki tudja, milyen hosszú időre lekerült a napirendről. Ettől kezdve a kínai polgárok nem tekinthettek többé Amerikára úgy, mint arra az országra, amelyet a szabadságtörekvéseik támogatására számíthatnak. Az Egyesült Államok ellen hangolta őket az a tény is, hogy a szabadalmi és kereskedelmi jogokat védve Washington rendre fellépett azon kínai kis- és középvállalatok ellen, amelyek a nyugati áruk „lekoppintásából” éltek, és ezekkel látták el az egyre nagyobb erővel jelentkező kínai belső piacot. Az elvárásukat a kínai kormány védte meg a nyugatiakkal szemben. További két véletlen is újraerősítette a Nyugattal szembeni kínai elítéléteket. 1999-ben az amerikaiak tévedésből lebombázták a belgrádi kínai nagykövetséget, majd 2001. április 1-jén az Egyesült Államok egyik felderítőgépe hajtott végre kényszerleszállást Hainan szigetén, kínai felségterületen.

Borisz Jelcin már 1994-ben aláírt egy kereskedelmi egyezményt Kínával energiahordozók eladásáról. A szándék azonban nem vált valóra. Moszkvát, melynek elég aggodalmat okoz a tény, hogy a világ leghosszabb közös határán osztozik Kínával, egyre elkeseredettebbé tette, hogy folyamatossá vált a kínaiak beköltözése az oroszok által gyéren lakott Szibériába. A Szibéria elvesztése miatti aggodalmak és a közel-keleti konfliktusok következtében igen magas olajárak húsz évre befagyasztották a szibériai kitermelések továbbfejlesztését, ami azonban most minden fenntartás ellenére újra aktuálissá vált.

Az ukrán helyzet kiéleződése, a palagáz megjelenése, háttérben pedig az amerikai-európai kereskedelmi és vámunió együtt más nézőpontba helyezte az orosz-kínai viszonyt. Mint említettük, az Egyesült Államok a palagáz birtokában nemcsak a közel-keleti olajimporttól tudja függetleníteni magát, de a palagáz árának meghatározásával egyedül szabhatja meg majd az olaj világszintű árát, ha a többi energiaforrástól el tudja zárni a felhasználókat (a Közel-Kelet bizonytalan helyzetének prolongálása, a diktatórikus Oroszország elszigetelése). A Reagan által egyszer már sikeresen alkalmazott olajfegyvert ismét bevetve újólag térdre kényszerítheti Oroszországot. És lám: az olaj árának drasztikus csökkenése megrendítette a rubelt, és megrázta az egész orosz gazdaságot.

A kínai-orosz közeledés, melynek első jele a néhány hónapja megkötött energiamegállapodás volt, legalább akkora hatású lehet, mint Nixon egykori pekingi látogatása. Kína azért vásárol orosz energiát, mert sem a közel-keleti eseményeket, sem a palagázzal kapcsolatos amerikai terveket nem tudja befolyásolni. Amerika rendelkezik az új technológiával és a katonai ütközésképességgel, Kínának pedig hatalmas piaca, rengeteg pénze és óriási

energiaszükséglete van. Oroszországot a Nyugat Ázsiához szorítja, hiába merül fel a kérdés, hogy ez elsősorban az Egyesült Államok, s nem annyira Európa érdeke. Európának is szüksége lenne Oroszországra, hogy pozíciót foghasson az USA-val szemben, ahogy Oroszország is csak akkor tud megállni Ázsiával szemben, ha Európa része maradhat. Oroszország és Európa együtt erős tárgyalópartnere lehetne az Egyesült Államoknak és Kínának is. Zbigniew Brzezinski, Jimmy Carter elnök egykori nemzetbiztonsági tanácsadója, akinek szavára odafigyelnek, és akinek tanácsaira Barack Obama is hallgat, tavaly nyár végén azt nyilatkozta a CNN-ben: Kína nem engedheti meg magának, hogy egy orosz–amerikai–európai konfliktus miatt a világgazdaság lelassuljon, mert az súlyos belpolitikai nehézségeket okozna neki, ezért rá kell bírni, hogy az ukrán-orosz és a közel-keleti konfliktusban Washingtonot támogassa. Ennek azonban pillanatnyilag semmi jele nem látszik, sőt Kína az orosz oldalra állt, aminek következményeit ma még nem látjuk.

Nemrég Kína a BRIC-országokkal (Brazília, Oroszország, India, Dél-Afrika) együtt közös bankot és valutaalapot alapított, hogy ellensúlyozza a második világháború óta az Egyesült Államok kezében levő nemzetközi pénzügyeket (IMF, Világbank). Tervezi, hogy egy évtizeden belül konvertibilissé teszi a jüant, ami gyengíthetné a dollár pozícióját.

Európa, vagyis Németország

„A legnagyobb hadvezér anélkül nyer, hogy csatát vívna.”

Szun-ce

Európát megrendítette a 2008-as válság, ami felerősítette az amúgy is létező érdekellentéteket az Európai Unión belül. A válságot a Németországot és az uniót is erős kézzel és szoft beszéddel irányító német kancellár, Angela Merkel iránymutatásai alapján vészelte át mindkettő. A kancellár nem a szavak embere. Vízióról, hosszú távú stratégiáról a legritkábban ejt szót. Legjobb politikai eszköze az altatás. Unalomba és érdektelenségbe fullasztja nemcsak a német, de az európai politikát is, hogy aztán a zárt ajtók mögött, gondosan elkészített és megtervezett lépésekkel, igazi kamarillapolitikusként haladhasson céljai felé. A nemrég lezajlott német választási kampánynak nem volt egyetlen olyan vitája, eseménye, amely három percnél tovább ébren tudta volna tartani az érdeklődő polgárokat. Ezért is volt olyan feltűnő az a kancellári felháborodás, ami azt az egyáltalán nem meglepő, sőt nem is váratlan felfedezést övezte, hogy mobiltelefonját folyamatosan lehallgatta az Egyesült Államok erre szakosodott szervezete. A felháborodást, amit aztán néhány amerikai ügynök látványos leleplezése is követett, valószínűleg az a szándék motiválta, hogy a túlzottan Amerika-barát német médiaértelmiséggel szemben maga mögé állítsa a német és európai közvéleményt, arra az esetre, ha a nyilvánosság is bevonódik az egyelőre a háttérben folyó amerikai–európai szabadkereskedelmi és vámtárgyalásokkal kapcsolatos vitákba.

Nem kevesebb, mint Európa, az Európai Unió és benne Németország jövőjéről van ugyanis szó. (És a miénkről is persze.) Van-e, lesz-e, marad-e Európának ereje külpolitikai, geopolitikai arculatának megőrzésére? Vannak-e adu az Egyesült Államokkal folytatott tárgyalásokon? Nem véletlen, hogy a nagyon is kevésbeszédű kancellár 2014 elején pártja előtt azt taglalta: az Európai Uniónak saját védelmi képessége van szüksége már a belátható jövőn belül. Bár a kancellártól távol áll, hogy történelmi példákkal éljen, nyilvánvalóan nem idegen tőle az a bismarcki bölcsesség, miszerint Németország sorsának kulcsa egy jó szerződés Oroszországgal.

Az orosz–német jó viszonyra Helmut Kohl kancellár is mindig súlyt fektetett. A szociáldemokrata Gerhard Schröderrel nem is beszélve, aki visszavonulása óta Vlagyimir Putyin egyik fő lobbistája Nyugaton, és a Gazprom Északi Áramlat projektjének egyik vezetője. Az ukrán–orosz konfliktus eskalálása tehát nem állt Németország érdekében. Hogy a német és amerikai érdekek mennyire állnak szemben, arra ékes bizonyítékul szolgált az a lehallgatott és a neten közzétett telefonbeszélgetés, amit az Egyesült Államok illetékes külügyminiszter-helyettese folytatott a kijevi amerikai nagykövettel. A Washington által Oroszország ellen szorgalmazott és bevezetett gazdasági szankciók súlyosan sértik a német és az egész európai gazdaság érdekeit. A német nagyipar egyes képviselői még azt a példátlan arroganciát is vállalták, hogy a médián keresztül szólítsák fel választott politikai vezetőiket: tartózkodjanak az oroszellenes gazdasági büntetőintézkedésektől, mert hátrányosan érintik érdekeiket. Tény, hogy az oroszellenes gazdasági szankciók ellehetetlenítik az európai-orosz gazdasági és politikai kapcsolatokat, és az orosz válaszlépésekkel együtt érzékeny veszteségeket okozhatnak a 2008-as válságból éppen csak kilábaló európai gazdaságoknak.

A kancellár 2014 júliusában Pekingbe látogatott, ami az ukrán-orosz események miatt politikai jelentőséget is kapott. A német–kínai politikai, gazdasági és kereskedelmi kapcsolatok igencsak szorosak, amit a Pekinget-

Berlinnel összekötendő? szupergyors vasút terve még szorosabbra fonna, és nem utolsósorban felhelyezné a térképre Euráziát mint összefüggő gazdasági és kereskedelmi egységet. Egy ilyen projekt orientációs pontként szolgálhatna a térség minden országának, felértékelné mindkettőt? amúgy is jelentős erejét, hosszú távon pedig elvezethetne az Egyesült Államok kiszorulásához az eurázsiai térségbe? – írja a pekingi egyetem elemzője. Majd így folytatja: az amerikaiak oroszellenes vonalat kényszerítenek rá Európára, hogy elejét vegyék az orosz–német közeledésnek. A múlt azonban arra tanít, hogy ha orosz történelmi beidéződésekkel rendelkezünk kapcsolatokat akarnak szétörni, mint most, az visszafelé sülni lehet. A Moszkván keresztülmenő Berlin–Peking-tengely, ami esetleg Indiát, Oroszország régi szövetségeseit is bevonhatja, sokkal rosszabb lenne Amerika számára a Berlin–Moszkva-tengelynél, és esetleg az Egyesült Államok kiszorulását vonná maga után Euráziából, ami Brzezinski szerint végzetes volna Washington számára. Egy ilyen perspektíva ki tudja, milyen reakciókat váltana ki belőle. Mindenesetre az orosz–kínai, illetve a német–kínai kapcsolatok erősödése is erőteljes válaszlépésekre kényszeríthetné az Egyesült Államokat.

Az orosz–ukrán helyzettel kapcsolatban a tavaly augusztusban Ukrajnába látogató kancellár kijelentette, hogy nem Ukrajna federalizációját támogatja, hanem decentralizációját. Ötszázmillió eurós támogatást ígért, és hangsúlyozta: nem engedi meg, hogy szakadás következzen be Európában, és nem ismeri el a Krím félsziget orosz kézbe kerülését. Ugyanakkor olyan utat keres – mondta –, ami nem árt Oroszországnak.

Mindenki fél ugyanis egy agresszív Oroszországtól, de egy gyengétől, és szétszabdalttól még sokkal jobban.

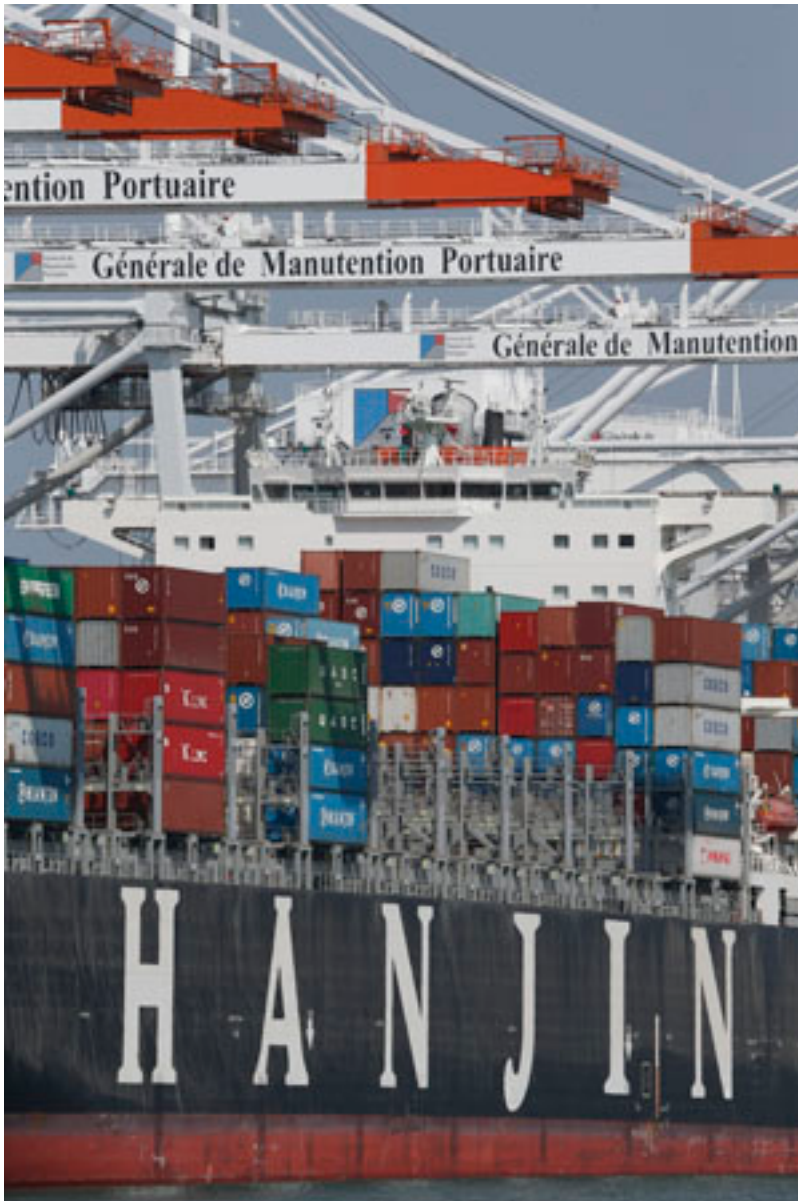
Vámuniók

„Aki uralja a tengert, az uralja a kereskedelmet. Aki uralja a világkereskedelmet, az uralja a világ gazdaságát, tehát magát a világot.”

Sir Walter Raleigh

Első látásra tűnhet úgy, hogy az Egyesült Államok azért nem tudja megoldani a regionális konfliktusokat, mert elnöke határozatlan és döntésképtelen. A felületes szemlélet szerint nem ért a külpolitikához, sőt nem is érdekli. Ha azonban a dolgok mögé nézünk, meg kell állapítanunk: nagy a veszélye annak, hogy bedőlünk a látszatnak, és nem vesszük észre, mik azok a célok, amiket szem előtt tartva Barack Obama politizál. Lehet, hogy okkal nem mutatott erőt a Közel-Keleten, hoztunk érveket az esetleges mozgatórugókra. Lehet, hogy nem tesz rendet Afganisztánban – ennek is rámutattunk a lehetséges magyarázatára. Lehet, hogy „felesleges” ideológiai projektekkal köti le a politika iránt érdeklődők figyelmét: demokráciaprojekt, fékek és ellensúlyok, az antiszemitizmus, a rasszizmus elleni harc, a homoszexuálisok jogainak kiterjesztése, stb. Abban viszont, ami igazán fontos számára és megítélése szerint Amerika számára is, abban igencsak rámenős és céltudatos.

Obama minden látszat ellenére ugyancsak a globális pénzvilág embere. Sokkal inkább az, mint George W. Bush valaha volt. Az amerikai nagybankok már John McCain ellenében is őt támogatták, legnagyobb erővel éppen a Goldman Sachs, mely 2008-as kampányának legfontosabb támogatói közé tartozott. Obama sokkal gyakrabban tárgyal közvetlenül a legbefolyásosabb bankárokkal, mint Bush tette, és sokkal jobban támogatja őket, mint elődje. Ezt tudva és Coolidge elnök figyelmeztetésére gondolva, nem lepődhetünk meg azon, hogy Obama figyelmének célkeresztjében a gazdasági terjeszkedés áll, s a világkereskedelem összes fontos pozíciójának megszerzésére összpontosít. Első lépésben a Trans-Pacific Partnershipet (TPP) szeretné tető alá hozni, ami 12, a Csendes-óceán partján lévő országot érintene. Az Egyesült Államokat, Chilét, Vietnámot, Malajziát, Japánt stb. Obama szerint ugyanis „a TPP felpörgeti a gazdaságunkat, lebontja a kereskedelem és beruházások előtt álló akadályokat, növeli az exportot és munkát ad az embereknek. Olyan helyzetet teremt, aminek mindenki a nyertese lesz, a munkás, az üzlet, és a nemzet.” Valójában, ahogy a hasonló tervbe vett európai projekt esetében is, erről is alig rendelkezünk információval, még a kongresszus sem tárgyalta. Pedig amikor az amerikai szabadkereskedelmi egyezmény (FTAA) volt soron, még Bush elnök alatt, illetve kiterjesztése Kanadára (NAFTA), a tervezet legnagyobb részét nyilvánosságra hozták.

Kikötő Franciaországban - Fotó: AFP/Europress

Joseph E. Stiglitz szerint a TPP-re vonatkozó tervezeteket csak a gazdasági elitnek azon körei ismerik, akik különlegesen jó kapcsolatokat ápolnak a legmagasabb kormánytisztviselőkkel, ezért azt vélelmezi, hogy a végeredmény az érdekeiknek rendelődik majd alá. Többen vannak, akik szerint a kereskedelmi egyezmények célja az amerikai szabályozók és normák rákényszerítése a szerződő felekre. Mindez azzal jár majd, hogy a washingtoni nyomás következtében a partnereknek át kell venniük az amerikai élelmiszer-biztonsági szabályzókat, a környezetvédelmi előírásokat, az internetre, szerzői jogokra vonatkozó előírásokat, és a pénzügyi szektorra vonatkozó rendelkezéseket stb. (Agy?, különadók!) Magáncégek perlik majd persze választott, nemzetközi bíróságokon a kormányokat, ha mondjuk a szigorúbb környezetvédelmi előírások miatt nem érik el az általuk betervezett profitot. Mindegy is, hogy a demokratikusan választott nemzeti parlamentek milyen szabályokat fogadtak el. Obama a TPP-t tekinti az összes még megkötendő kereskedelmi egyezmény, tehát a minket érintő Transatlantic Free Trade Agreement (TAFTA), más néven Transatlantic Trade and Investment Partnership (TTIP) mintájának.

Az európaiakkal való kereskedelmi kapcsolatokat Kanada sem ellenzi, mert ezzel is függetlenítheti magát az Egyesült Államoktól; Washingtonnak is előnyös, hogy az európai áruk nem áramolhatnak be Kanadán keresztül hozzájuk.

Az Egyesült Államok és Európa között megkötendő TAFTA a világ legnagyobb szabadkereskedelmi övezetét hozza létre. Nemcsak a négyszázalékos vámtételek szűnnének meg, hanem a mintegy 15%-os adminisztratív költségek is eltűnnének. A megállapodás azt is lehetővé tenné, hogy a két térség cégei közös stratégiát

dolgozzanak ki a többi térséggel kapcsolatban, aminek ellentmondani látszik, hogy Amerika cégei, szemben az európaiakkal, a világ többi részén is hasonló megállapodásokkal rendelkeznek, illetve reményeik szerint rendelkeznek majd. Ahhoz képest, hogy mekkora súlyú ügyről van szó, szinte teljes titokban folynak a TAFTA-tárgyalások nemcsak nálunk, de Németországban is, amit a német sajtó mostanában kezd nehezményezni. Pedig minket különösen is érint, hiszen mezőgazdaságunk összes génmódosítással kapcsolatos védelme odalesz, élelmiszer-szabályozásunkra, amelyet már így is az EU alacsonyabb szintjére kellett csökkentenünk, további „liberalizálás” vár, adatvédelmi előírásainkat is egy pillanat alatt fújja majd el a szél stb.

Miért a csönd? Miért a titokzatosság? Hol a demokratikus vita, amit a Nyugat oly elszórtan szorgalmaz más kérdésekben? Az Európai Bizottság egyszázalékos GDP-növekedést és új munkahelyeket ígér ugyan a földrészeknek, mindezt azonban egyetlen általuk megrendelt résztanulmány sem támasztja alá. Ezek a következők: 2010-2014-re 0,01 százalékos GDP-növekedést látnak, és nagyszámú munkahely megszűnését, főleg a mezőgazdaságban. Érthető, ha Németország nem aggódik annyira, mint régióink, illetve a déli élelmiszertermelő országok. A jelentés készítője szerint az óceán mindkét oldalán a nagy üzleti lobbik titkos tárgyalásokon bontják le azokat a korlátokat, amelyek védik az európai, illetve amerikai fogyasztókat, munkavállalókat, valamint a környezetet. Ha sikerül érvényesíteniük szándékaikat, akkor még a jelenleginél is több gazdasági és politikai hatalomra tesznek majd szert a gazdasági elitiek.

Lehet, hogy az egyezményt ellenzők túl sötéten látnak. De a tárgyaló feleknek miért nem érdekük, hogy beengedjék a fényt a tárgyalóterembe? Pedig elképzelhető, hogy a spórolásra és megszorításra berendezkedő európai gazdaságpolitikába új vérkeringést hozna az egyezmény. És az is lehet, hogy a nagyobb kereskedelmi forgalom több álláslehetőséget teremt majd. Az európaiak számára a kérdés létfontosságú. A világ legnagyobb importpiaca az Egyesült Államok, piacorientáltabb gazdasága átmeneti európai átstrukturálódást és pozitív eredményeket hozhat. Bár az is igaz, hogy a múltban eddig mindig csak az érdekes profitáltak a védővámok lebontásából, sohasem a gyengék. A jövőnkéről van szó, részt kellene vennünk a döntésben, ha már demokráciákban élhetünk.

Ha a TAFTA megvalósul, Obama nagy lépést tesz afelé, hogy nyolc éves elnöki periódusát, amit a kül- és belföld egyaránt gyengének és inkompetensnek lát, sikertörténetévé változtassa. Az európai-amerikai kereskedelmi partnerség az észak-amerikaival, a latin-amerikaival és a csendes-óceánival együtt hatalmasabbá teheti az Egyesült Államokat, mint eddig bármikor volt.

Az orosz–ukrán konfliktus a határaink mellett játszódik. Az amerikai–európai kereskedelmi és vámegyezményekről a fejünk felett tárgyalnak; a palagáz és az olaj közötti összecsapás a lábunk alatt folyik. Nem sokat tehetünk egyikükben sem. Pedig mindhárom a búrunkra megy.

*

A fenti írás tavaly szeptemberi elkészülte óta az Egyesült Államok és Oroszország közötti konfliktus pénzügyi háborúba torkolt. Az olajárak letörésével és a rubel padlóra küldésével egyidejűleg az amerikai politika továbbra is embargóval fenyegeti Oroszországot, és el akarja szigetelni Európától. Ukrajna közvetlen amerikai irányítás alá került. Az így sarokba szorított oroszok első válaszlépése az Európa számára igencsak fontos Déli Áramlat építésének leállítására volt. Ennek következtében Törökország válhat az európai energiaelosztás egyik kulcsszereplőjévé.

A második az amúgy is bimbózó kínai–oroszi gazdasági, energetikai és pénzügyi kapcsolatok szorosabbra fűzése. A harmadik az orosz energiapiac India felé történő birtokvesztése. Ha a bojkott folytatásának következtében Európának még az elűt nélkülöznie kellene az orosz energiát, hogy annak pótlása megoldódna, annak igencsak kedvezőtlen következményei lennének. Ettől függetlenül most mindannyian örülünk az olcsó olajáraknak, s élvezzük az elnyeit.

2014. december elején Németország meghatározó politikai és közéleti szereplői felemelték szavukat az amerikai–oroszi konfliktus további élezése ellen. „Újra háború Európában? Ne a mi nevünkben!” – írta az a hatvan politikus, közíró, művész, akik szerint „az amerikaiaknál, európaiaknál és oroszoknál az a vezérelv, hogy a háborút hosszú időre számazzuk, veszendőbe menni látszik. Másképp nem magyarázható, hogy a Nyugat anélkül terjeszkedik Keletre, és ez fenyegetőnek tűnik Oroszország számára, hogy egyúttal elmélyítené együttműködését Moszkvával, ahogyan Putyinnak a nemzetközi joggal összeegyeztethetetlen krími annexiója sem értelmezhető másként...

Nem szoríthatjuk ki Oroszországot Európából. Mert az történelmietlen és ostoba dolog lenne, emellett veszélyeztetné a békét. Az 1814-es bécsi kongresszus óta Oroszország Európa elismert alakítói közé tartozik...

Felszólítjuk az újságírókat, hogy elítélet-mentes tájékoztatási kötelezettségüknek az eddigieknél meggyőzbben tegyenek eleget. Vezércikkeik és kommentárjaik egész népeket démonizálnak anélkül, hogy történelmi szerepüket megfelelően értékelnék őket. Minden külpolitikai érzékkel rendelkező újságíró megérti az oroszok félelmét, mióta Grúziát és Ukrajnát is NATO-tagnak kérték fel. Nem Putyinról van szó. Az állam vezetői jönnek és mennek. Most Európáról van szó. És arról, hogy az embereknek ne kelljen egy új háborútól félniük.”

Mit hoz a 2015-ös év? Az Egyesült Államok rászorítja Európát, hogy elszigetelje magát Oroszországtól? A legyengített Oroszország Ázsia felé fordul és elfogadja a Kína által diktált feltételeket? Mi lesz Németországgal, melynek kereskedelmi forgalma döntő részben a Kínával és Oroszországgal folytatott kapcsolatokon alapul? Ha Németország tönkremegy, mi lesz az európai gazdasággal? 2013-ban a német olajigény 38 és a gázellátás 36 százalékát orosz vállalatok szállították. Ugyanekkor a német–kínai kereskedelmi forgalom 84 milliárd dollárra nőtt, ami majdnem kétszerese az orosz–német exportnak. Kína–Oroszország az egyik oldalon, az Egyesült Államok a másik oldalon? Európa középen. Mindkettőt akarja. De mit akar Európa? Mit akarunk mi?

Schmidt Mária - www.valasz.hu

[A cikk eredetije ITT olvasható!](#)

Schmidt Mária - www.valasz.hu

]]>

[Schmidt Mária: A múlt fogságában\]\]>](#)

[Schmidt Mária: A diktatúrák természetéről?](#)

[Schmidt Mária: Love story](#)

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
